

Tal av Amineh Kakabaveh, riksdagsledamot (v) på Medborgarplatsen den 4 juli 2009.

Demonstrations deltagare, kamrater, systrar och bröder

Omvärlden måste agera mot det islamiska skräckväldet i Iran.

Det iranska folket har fått nog av förtryck, terror, övergrepp och totalitärt styre. De demonstrerar på gatorna fast de vet att risken att bli dödade eller arresterade och få fängelsestraff överhängande. Jag som tusentals andra människor i Sverige och andra delar av världen fått information via Internet från modiga kvinnor och studenter som vill ha stopp på brutaliteten och förtryck och säger öppet död åt den islamiska regimen i Iran.

De skriver att de inte längre är rädda även om regimen förbjuder journalister och reportrar från omvärlden att skriva om dem, det legendariska frihetstörstiga folket använder sig av andra IT-instrument för att göra sig hörda.

Det känns väldigt maktlöst att ett demokratiskt land som Sverige inte kan göra mer än att vara medlidande och förutom vi systrar, bröder och frihetskämpare ge vårt stöd genom att gå ut och demonstrera som precis gjort under de senaste veckorna som idag för att för deras grundläggande mänskliga, fri och rättigheter.

Vi är medvetna om att bortom presidentvalet och om huruvida fusk har förekommit eller inte, är landet Iran i en djup kris. Det råder etniska motsättningar, folkgrupper är underlägsna och diskriminerade i det iranska systemet.

Kvinnorna är den mest utsatta gruppen och har lidit av systematisk diskriminering på grund av religionen, patriarkatet och traditionen. De islamiska lagarna har förminskat henne till en ickekapabel människa. Hon räknas som hälft av en man när det gäller arvsrätten, vittnesrätt, rätten till vårdnaden av barn, rätten att få skilja sig osv.

Men trots köns apartheid så har kvinnorna sidan vid sidan, tillsammans med sina bröder kämpat för sina grundläggande mänskliga rättigheter och mot stvångsslöja, båda under den iranska revolutionen för 30 år sedan, och under alla dessa decennier så väl om de senaste veckorna för att de vet om att demokrati och mänskliga fri och rättigheter skulle vara tomt på sitt innehåll om kvinnorna är inte inkulderade.

Mina vänner och frihetskämpare,

Utöver förtrycket och totalitarism har diktatorn kört ekonomin i botten. Klassklyftorna har nått sin kulmen och fattigdomen, arbetslösheten, hög inflation har gjort det ännu svårare för mer än majoriteten av befolkningen att kunna försörja sig och sin familj. Dessa är bara några exempel om man bortser från att prostitution, nepotism och drogmissbruk har ökat.

Den nuvarande situationen påminner om shahens styre då den mötte kritik från två håll och motståndet växte sig allt starkare under 70-talets senare del. 1979 resulterade de starka motsättningarna i det iranska samhället i **en social eruption**. Alla var enade i motståndet mot shahens regim. Däremot var man inom motståndet djupt oenig om hur framtiden borde gestalta sig. Under Khomeini och hans efterföljare Rafsanjanis tid beskars demokratin, för att i till slut i praktiken försvinna. I de val som genomförs får endast kandidater godkända av regimen ställa upp. USA beslöt tidigt att inleda en handelsbojkott mot landet. Inom EU föredrog man att inleda vad man kallade "den kritiska dialogen", som bestod i stark verbal kritik, levererad av europeiska regeringar, vilka dock sällan följdes av några konkreta påföljder.

Vänner det iranska folket har många skäl att komma ihåg att

Under prästerskapets styre klick har Rohanyiet dvs. ayatolla efter ayatolla suttit vid makten som landets ledare. Khatami framställdes som mer liberal än sin företrädare. Debatten blev för en tid något öppnare, men stannade likafullt inom de ramar som regimen angav. Den inhemska kritiken mot regimen formulerades allt tydligare. Det visade sig dock snart att Khatami endast fungerat som ett liberalt alibi. Brott mot de mänskliga rättigheterna fortsatte som förut.

Tidningar och tidskrifter stängdes. Oppositionella fängslades och torterades. Studentdemonstrationer slogs ned med våldsamt brutalitet. Studentledare mördades eller tilläts förmäktas i fångelserna detta under dessa 30 åren och snart den 9e juli är det dags för att hylla de legendariska studenters minnesdag.

Förtrycket av kvinnorna fortsatte med oförminskad styrka. I de kurdiska områdena jagades och dödades de kurder som krävde sina kulturella och nationella fri och rättigheter.

Regimen under president Ahmadinejad har fortsatt ett renodlat skräckvälde. Hur detta skräckvälde ser ut kunde svenska tv-tittare se när Teherans polischef, Radan, intervjuades iransk tv om med vilka metoder han avsåg att hålla befolkningen i schack. Svaret var hårda straff utdöms för bagatellartade förseelser.

Misshandel- och prygelstraff kommer till flitig användning, liksom dödsstraff för en lång rad olika brott. Kvinnor stenas till döds för äktenskapsbrott. De utsätts för andra barbariska straff för att de t.ex. inte burit en enligt regimen korrekt klädsel. Det är inte våldtäktsmannen som bestraffas utan den våldtagna kvinnan. Vad vi kunde se i tv, när Radan intervjuades, var en massmördare, som när han kom till Europa omedelbart borde ha släpats iväg till Internationella domstolen i Haag. Men han fick göra studiebesök i Sverige - på Kriminalvårdsstyrelsen och i svenska fängelser. Repressionen i Iran tar sig idag våldsammare uttryck än på länge. Likafullt uppmärksammas inte detta på samma sätt som för ett tiotal år sedan. Såväl medier som politiska instanser och institutioner bryr sig mindre om förtrycket av det iranska folket. EU liksom Obama vill helst behålla nuvarande regim, dock något nöjdare om Mosavi hade vunnit valet vilket skulle gynna nyliberalismen eftersom hans "västvänlighet" endast består av att garantera iranska kapitalismens expansion.

Den kampanj som nu pågår i Iran, det skräckvälde som håller på att utvecklas och som riktar sig mot befolkningen i Iran får inte komma i skymundan för allehanda stora geopolitiska spekulationer om hurvida Iran avser att skaffa kärnvapen eller inte. Det är hög tid att den kritiska dialogen aktualiseras och på ett sådant sätt att den blir kännbar för den iranska regimen. En ordväxling i hårda ordalag torde inte är tillräckligt.

Vänner vi är medvetna om att;

Den nuvarande kritiska dialogen med Tehran har inte någon effekt om den inte förenas med någon form av konkreta påföljder. Det är både angeläget och bråttom med att göra något här och nu när det gäller mänskliga rättigheter framför allt kvinnors rättigheter i Iran. De fängslas, hängs och stenas. Kvinnor piskas för att de inte täcker hela håret på sitt huvud. Minderåriga avrättas offentligt. Vad det handlar om är könsapartheid. Allt detta vet Sverige, EU och omvärldens regeringar.

Man måste försöka samordna de krafter för de mänskliga rättigheterna när det gäller Iran. Möjligheten till enat uppträdande mellan EU och USA har ökat i och med den nya ledningen i USA. Sådan politisk pajkastning gagnar faktiskt bara den iranska regimen och dess mörka krafter. Och medförde bara att Ahmadinejad kunde uppträda i FN och strö lögnerna och osanningarna omkring sig. Den typen av dialog, eller brist på en sådan, är inte fruktbar och seriös, om man vill ta kampen för mänskliga rättigheter på allvar.

Mina, era dvs våra förväntningar på Reinfeldt som EU-ordförande är att gör något konkret och det kan vara från att stänga den iranska ambassaden, stopp handeln med Iran och en öppen kritisk dialog och inte tyst diplomati skulle vara några exempel.

Vi kräver också frigivanden av alla politiska fångar samt alla de som har blivit arresterade under de senaste upplöpan.

Sist men inte minst fristad för alla de som av någon anledning lämnar och lämnat Iran, det kallas för solidaritet och politisk markeringar, mina vänner.